

Trude Teige

Svik

Krim

ASCHEHOUG

Trude Teige

Havet syng, roman, 2002

Lene seg mot vinden, roman, 2004

Noen vet, krim, 2009

En hjelpende hånd, krim, 2010

Svik, krim, 2012

Jenta som sluttet å snakke, krim, 2014

Denne boken er trykket på et miljøgodkjent trykkeri.

© 2012, 2013 og 2015 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo

www.aschehoug.no

Satt hos Type-it AS, Trondheim

Papir: 50 g Bulky 2,4

Printed in Lithuania

UAB PRINT-IT, 2015

ISBN 978-82-03-35878-4

Til Fredrik og Synne

I

LØRDAG 15. JULI 2006

Det var mørkere enn det pleide å være om sommeren, tåken hadde kommet sigende for noen timer siden. Det hjalp lite at han hadde åpnet den store døren ut mot sjøen for å slippe kveldslyset inn.

Sikten var minimal. Det gjorde ingenting, han hadde ikke tenkt seg på sjøen og sette ut garnet i kveld uansett. Dessuten var det søndag i morgen og da brukte ikke de fastboende å gjøre noe slags arbeid; de dro i hvert fall ikke på sjøen for å dra garn.

Jo da, han kjente de uskrevne reglene etter alle årene her. Og han ville ikke provosere bygdefolket, de som pratet bak ryggen hans om gamle dager og mente at det ikke var riktig at han oppførte seg som om han var en av dem.

Garnet hadde fått et stort hull da han dro det inn ved Svartskjæret i forgårs. Han likte arbeidet med å bøte det, selv om han følte han måtte lære det på nytt hver sommer når han kom hit.

Ikke så mye igjen nå. Tungen hans stakk litt ut av munnviken da han førte garnnålen gjennom en maske, laget en knute, så tilbake, det ble en fin løkke, passe stor.

Han holdt fiskegarnet opp mot lypæren som hang ned fra taket, for å se bedre. Den lyste bare opp stedet der han satt, resten av rommet lå i mørke. Det var ingen vinduer i sjøboden, og alt treverket var blitt mørkt med tiden; vegger, tak og golv slukte lyset.

Akkurat da han tenkte at det var sent, at det var på tide å gi

seg, hørte han at døren inn til sjøboden ble åpnet. Han kuttet bøtetråden med den lille garnkniven han hadde på fingeren, rettet ryggen sakte og slapp garnet ned i stampen.

Han rakk aldri å snu seg og se hvem som steg ut fra skyggen bak ham.

SØNDAG 16. JULI 2006

Nils Vinjevoll var en mann som aldri hadde gjort en flue for-tred. Han likte ikke krangling og konflikter, han trakk seg unna alt slikt. En hederskar, sa folk om ham.

Neste år ble han femti, og oftere og oftere i det siste hadde han stilt seg spørsmålet: Er dette alt?

Det var ikke slik at han ikke hadde det bra. Tvert imot, jobben i Nordsjøen ga ham mye fritid og god økonomi. Han bodde i et stort, velstelt hus sammen med moren.

Han var ikke ulykkelig, men heller ikke lykkelig.

Det var en følelse av at noe manglet.

Han manglet en kone. Men det var ikke det som plaget ham. Det hadde han avfunnet seg med for mange år siden, likevel satt han her og kjente på en esende tomhet.

Klokken seks hadde han stått opp, laget seg en kopp kaffe og satt seg ved kjøkkenbordet. Havtåken hadde gjort sommernatten mørk, nå var den imidlertid i ferd med å løse seg opp, utover fjorden lå den siste resten; et tynt slør som slyn- get seg som et silkebånd mellom øyene.

Han strøk hånden over magen. Han prøvde å spise mindre, men det var vanskelig. Det skulle hun ha, moren, hun var flink med mat, disket opp med godsaker når de satt sammen foran tv-en om kveldene.

Faren hans døde av hjerteinfarkt da han bare var femtifem. Kanskje det lå i genene hans? At dette faktisk *var* alt. Så godt som.

Han var i elendig form, han hadde prøvd å slutte å røyke,

men ble så trist uten røyken. Kanskje han burde begynne å trene? Han dro på smilebåndet. Moren kom til å tro det hadde rablet for ham. Naboene ville stå og gape hvis han kom joggende forbi.

Men hvorfor bry seg med hva andre mente. Var han ikke egentlig blitt til en annen enn den han ville være, tvunget inn i en slags konformitet?

Hvorfor gjør jeg ikke det *jeg* vil?

Mens han satt og så utover det kjente landskapet, var det som om han fikk et slags anfall; en fändenivoldsk lyst til å gjøre opprør, til å opponere mot det livet han levde. Mot seg selv.

Han ventet på at det skulle gå over, dyppet en sukkerbit i kaffen og sugde hardt til den løste seg opp.

Men så reiste han seg, og med en uvant besluttsomhet gikk han på badet og tok på seg sommershortsen og en T-skjorte. Skyndte seg ned i kjelleren, rotet rundt en god stund, før han fant et par gamle joggesko som han hadde brukt i hagen. Han jogget lett på plassen foran garasjen, slik han hadde sett sprintere gjøre på tv før de gikk i startblokkene. Den store schæferen hans, som sto i en løpestreng på gårdsplassen, la hodet på skakke og betraktet ham.

Men da han med korte, trippende steg var på vei mot den hvitmalte porten, sviaket motet, og han ble stående tafatt, følte seg som en idiot.

Anfallet var over.

Nei. Han ville ikke la det skje. Han hadde faktisk noen minutter kjent en uvant glede.

Brått snudde han om, gikk inn i boden på siden av garasjen og hentet en gammel sykkel. Med raske bevegelser, som om han var redd for å ombestemme seg, åpnet han porten, satte seg på sykkelen, tråkket rundt svingen, tok av nedover mot havneområdet og fulgte veien forbi sjøbodene, helt til den tok slutt. Der satte han fra seg sykkelen og jogget med små skritt langs stien ut til neset. Pusten gikk i tunge hiv, men han følte igjen denne nye gleden. Oppildnet av denne følel-

sen, tok han av seg alle klærne, unntatt underbuksene, mens han skottet over skulderen. Ikke et menneske å se, bare noen sauer. Han vasset uti sjøen, trakk pusten, strakte ut armene, kastet seg fram og dukket under.

I det samme han kom opp til overflaten, fikk han øye på den: En liten, gul båt som kom drivende sakte, ingen motor-dur å høre.

Var det noen som var ute og fisket? På en søndag? Han svømte innover, småsprang i land, grep klærne og skyndte seg bak en stor stein. Mens han kledde på seg, kikket han fram.

Ingen tegn til liv om bord.

En stor, feit svartbak lettet fra fjøra litt lenger ute på neset og satte kursen rett mot den gule båten. Vinjevoll fulgte den med øynene. Den kretset noen ganger med langsomme, kraftige vingeslag over båten og skrek hest.

Han ble stående en stund, ventet på at båten skulle drive inn til land, men da det ikke skjedde, den beveget seg utover, gikk han tilbake langs stien og syklet hjem. Moren hadde ikke stått opp ennå. Han tok på seg kjeledressen han brukte når han fisket, skyndte seg ned til naustet, gikk om bord i båten sin og tente en røyk før han startet motoren.

Nils Vinjevoll skygget for solen da han nærmet seg. Den gule, åpne båten med påhengsmotor gynet svakt i bølgene fra en stor fiskebåt som passerte lenger ute i fjorden.

Han syntes han skimtet noe om bord, han hadde liten lyst til å overraske noen, men fant det best å sjekke likevel.

Sakte gled han inn til den gule båten, ventet litt for å se om noen stakk hodet opp, men det skjedde ingenting, så han skyndte seg ut på dekk, lente seg fram og grep tak i den lille passbåten, kikket over ripen og skvatt så kraftig at han mistet sigaretten. Den laget en hissig, fresende lyd idet den traff vannflaten.

*

Politibetjent Kjell Nistad satt og lurte på om kjøkkengardiene var nye, da morgenstillheten ble brutt av ringelyden fra

mobiltelefonen. Han var ikke sikker, men han trodde kjøkkengardinene hadde vært mønstret. Disse var ensfarget, helt hvite. Han klarte ikke å henge med, stadig var det noe som var skiftet ut.

Han grep vakttelefonen med et oppgitt ansiktsuttrykk. Det var Operasjonsentralen i Ålesund. De hadde en mann fra hans distrikt på tråden. Kunne han ta den?

Han svelget matbiten han hadde i munnen og tenkte: Har jeg noe valg?

Han var så lei av disse helgevaktene med husbråk og fylleslagsmål han måtte ta seg av, men de var ikke til å komme unna med den bemanningen de hadde. Dustete politikere som satt nede i Oslo og ikke visste hvordan noe som helst var her ute i distriktet, i det virkelige livet!

Han kastet et blikk på kjøkkenuret. Fem over halv åtte. Svarte! Hva var det nå da, på denne tiden en søndags morgen?

Det var Nils Vinjevoll. Nistad kjente ham godt, de var sambygdinger. Stemmen hans var opphisset. – Det er Gert, han er død!

– Død? Hvem er det som er død?

– Gert, sier jeg jo! Han er helt kald.

Nistad bad ham roe seg ned. – Trekk pusten og ta det fra begynnelsen.

Mens Vinjevoll snakket, reiste Kjell Nistad seg sakte fra bordet med et forbløffet ansiktsuttrykk, og da han la på, tok han en bit av brødskiven og skylte den ned med en slurk kaffe. Han gikk ut i gangen, fant fram den svarte uniformsjakken fra skapet og tok den på. Han holdt magen inne og iakttok alvorlig sitt eget speilbilde da han satte på seg politiluen.

Trude Teige

Jenta som sluttet
å snakke

Krim

ASCHEHOUG

Trude Teige

Havet syng, roman, 2002

Lene seg mot vinden, roman, 2004

Noen vet, krim, 2009

En hjelpende hånd, krim, 2010

Svik, krim, 2012

Jenta som sluttet å snakke, krim, 2014

Denne boken er produsert på et miljøgodkjent trykkeri.

© 2014 og 2015 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo

www.aschehoug.no

Satt hos Type-it AS, Trondheim

Papir: 50 g Bulky 2,4

Printed in Lithuania

UAB PRINT-IT, 2015

ISBN 978-82-03-35874-6

I

Det skjedde like før Kajsa Coren tok inn på veien ut av Losvika, idet hun passerte det siste huset i bygda. Plutselig hørte hun et skrik. En kvinne kom ut på trappa og veivet oppskjørtet med armene. Så lente hun seg over gelenderet og spydde.

Kajsa dyttet barnevogna gjennom porten og over den gjen-grodde singelgangen. Hun var på trilletur med Jonas for å få ham til å sove. Småutringen hadde stilnet, men han lå fremdeles og glippet med øynene opp mot skyene som beveget seg raskt over himmelen denne vindfulle siste novemberdagen. Kjapt satte hun bremsene på vogna før hun fortet seg opp til kvinnen.

Kajsa visste at hun som bodde her, het Sissel Våge og var i begynnelsen av trettiårene, men det var ikke hun som sto på trappa. Det var naboen, Bente Rise.

– Hva er det som skjer? sa Kajsa.

– Ring ... ring politiet, hikstet hun. – Det er Sissel.

– Hva er det med henne?

Bente pekte med tommelen mot den åpne inngangsdøra bak seg og la hånden over munnen og nesen. Kajsa kjente den også nå: en råttten, kloakkliggende dunst som sivet ut med den varme innelufta.

– Jeg tror hun er død, sa Bente og tørket leppene med håndbaken.

– Holder du øye med Jonas?

Bente nikket, og Kajsa gikk sakte inn i gangen. Det var stille i huset, den særegne stillheten i et tomt hjem. Lukta ble

sterkere, den rev i nesen, hun konsentrerte seg om å puste med munnen, fikk en motbydelig smak av råte på tungen.

Hun gikk inn på kjøkkenet. Det var tomt.

De fleste gamle husene i bygda hadde en romløsning som dette: en dør fra gangen inn til kjøkkenet, en dør mellom kjøkkenet og dagligstua ved siden av, der det så var en dør inn til bestestua. Derifra kunne man gå ut i gangen igjen.

Kajsa fortsatte gjennom kjøkkenet og stanset i døraåpningen til dagligstua. Munnen følte med ett knusktørr.

Rett foran beina hennes var en stor flekk med størknet blod. Et lite hvitt kors på veggen var oversprøytet av blodflekker. Det satt en kvinne i en stol med ryggen til ved vinduet.

Kajsa dro den tynne, elastiske halsen på pologenseren opp over ansiktet og holdt for nesen mens hun skrittet over blodet på gulvet, beveget seg forbi en stor, grønn plante, og rundt stuebordet så hun kunne se kvinnens ansikt.

Det var helt overflødig å sjekke pulsen hennes.

Munnen var åpen, tuppen av tungen stakk ut, den var mørk, misfarget. Hodet lå litt på skakke, ansiktet halvveis inn til stolryggen. Øynene stirret livløse mot vinduet, blikket var frosset i et øyeblikk som ikke fantes lenger. På kinnet hadde hun et stort lillarødt merke. Det hadde form som et hjerte vendt opp ned: smalt ved tinningen, videt seg ut nedover, endte ved munnviken. Armene hennes lå på armlenene, hendene hang slapt utfor kanten. Hun så forundret ut, som om hun ikke kunne tro det var sant at hun var død.

Det luktet slik det gjør når døden inntreer og musklene og refleksene som holder på kroppsvæskene, mister kraften. Lukta ga Kajsa assosiasjoner til fiskeslo som ble liggende igjen og råtne på kaikanten etter at fiskebåtene hadde losset fangsten i land.

Et lite bord ved siden av stolen var veltet. Et par briller og uekbladet Kvinner og Klær lå på gulvet.

Kajsa ble stående og stirre på henne med både vemmelse

og forbløffelse. Kvinnen var kledd i en lang, svart kjole i tykk, blank silke med dyp utringing. Håret var løst satt opp med små kammer. Det var bleket lyst, for hun hadde mørk ettervekst langs hårfestet. Om halsen hadde hun et gullkjede med et kors, i ørene store perleøredobber. Øynene var sterkt sminnet, leppene hadde fremdeles spor av rød, krakelert lepestift. Ansiktet var smalt, en lang nese med en liten bulk like under neseroten, smale lepper, høye kinnbein. Magen var oppsvulmet, liket hadde tydeligvis ligget en stund, men i levende live måtte hun ha vært langlemmet og slank.

Sissel Våge var kledd til fest, og hun ville vært vakker om det ikke hadde vært for den blå, geipende tungen, de oppsperrrede, brystne øynene og ansiktsuttrykket, som gjorde Kajsa enda mer uvel enn hun allerede var. Kvalmen steg opp fra magen som en murrende fornemmelse, vokste seg sterkere og sprengte seg oppover spiserøret. Hun svelget hardt.

Scenen ga henne assosiasjoner til et vandalisert maleri, som om noen hadde kommet inn og spjæret kanvasen.

Hun kikket rundt seg. Stua var gammeldags, møblene slitte, men det var rent og ryddig. I vinduskarmen lå en bibel og en kikkert. Et gammelt svart, blankklakkert piano sto mot kortveggen. Hun gikk bort og kikket på notene på notebrettet. Christian Sindings «Frühlingsrauschen». For viderekomne, tenkte Kajsa, som selv spilte piano. Sissel Våge måtte ha vært ganske god til å spille. «Lykke til, Hilsen O», sto det skriblet oppe i det ene hjørnet. Eller kanskje det var en G, hun var ikke sikker. På pianolokket lå en stabel gule notisbøker.

Kajsa dro ned glidelåsen på jakka. Lufta var uutholdelig varm, tett og trykkende. Et lite rødt lys lyste på en oljeovn som sto like innenfor døra. En fluesverm surret høylytt rundt Sissels hode. Noen krøp inn i øregangene, neseborene og øynene.

Kajsa presset pologenseren mot ansiktet, åndet inn duften av parfyme for å holde kvalmen på avstand.

Døra inn til bestestua sto på gløtt. Hun dyttet til den med

albuen for ikke å sette fingermerker på den. Så dro hun mobilen ut av lomma og ringte politiet mens hun så seg rundt.

En enorm julekaktus sto i full blomst på en svart pide-stall. Den hang under tyngden av vakre, knallrosa blomster. I sofaen lå det en stabel med dameklær. Alt så nytt og moderne ut. Noen plagg hadde fremdeles prislappen på. I en bærepose på gulvet skimtet hun noen leker, en rangle og en uro med små dyrefigurer.

På salongbordet lå det også tøy, sirlig brettet sammen med tellekanter. Kajsa plukket opp en liten sparkebukse, merkelappen viste at den var størrelse 50, til et nyfødt barn. Alle klærne på bordet var barneklær i hvitt og lyseblått.

Klær til en liten gutt.

*

Kajsa kjente lensmann Ole-Jakob Eggesbø godt. Karsten, samboeren hennes, som jobbet i Kripos, hadde samarbeidet med ham under etterforskningen av tyskerdrapet to år tidligere, og hun hadde selv spilt en rolle under oppklaringen. Det var pressen som hadde kalt saken for tyskerdrapet siden den hadde begynt med drapet på en tysk turist. Det skulle til slutt komme til å handle om flere drap.

Eggesbø så seg kjapt rundt i rommet, stilte seg foran Sissel og betraktet henne med smale øyne noen sekunder, før han fisket fram mobilen.

Legen, konstaterte Kajsa av samtalen som fulgte.

En mørkudet politibetjent hun ikke hadde sett før, ble stående borte ved døra. Han holdt begge hendene foran nesen og munnen, nikket så vidt til henne, men gjorde ingen mine til å gå fram til liket. Kajsa anslo ham til å være i midten av tjuårene.

Eggesbø så mer melankolsk ut enn noen gang der han sto og pratet i telefonen.

– Ja, i det samme huset, det er datteren til predikanten, hørte hun ham si.

Øyelokkene hans var tunge, han hadde store, pløsete poser under øynene, var kort av vekst og bred i alle retninger. Hjer-teinfarkt for et halvt år siden hadde tydeligvis ikke fått ham til å slanke seg. Kajsa registrerte at han hadde anlagt skjegg. Det var gråsprenget, akkurat som den kraftige, kortklippede hårmanken.

Legen kom ti minutter senere, mens Kajsa sto på trappa sammen med Bente Rise og fortalte Eggesbø hva som hadde skjedd. Hun hadde møtt ham for en uke siden, da datteren hennes, Thea, hadde øreverk. Han het Gustav Berg og bodde i Losvika, men var ikke herifra.

Eggesbø og legen gikk inn, og Kajsa fulgte etter dem.

Berg skrittet over blodet. Det var noe med måten han beveget seg på, betraktet liket, tok på seg latekshansker og begynte å undersøke Sissel, som ga Kajsa en følelse av at han ikke var uvant med situasjonen. Da hun bemerket det, svarte han at han hadde jobbet som assistent ved Rettsmedisinsk institutt i studietiden og hadde tenkt å bli patolog.

– Gå nå, Kajsa, sa Eggesbø. – Vi kan snakke sammen siden.

– Ja da, sa hun, men ble stående.

De fleste journalister hun kjente, syntes å ha noe som lignet på en kortslutning når de var på jobb. De reagerte motsatt av det som var naturlig i en dramatisk eller ubehagelig situasjon. De ble kjølige, mer distansert enn det som var vanlig for de fleste mennesker, inkludert dem selv i private sammenhenger. De skapte en distanse til virkeligheten, fortrent sine egne følelser, som om de var utstyrt med et slags mentalt filter.

Akkurat sånn hadde Kajsa det da hun betraktet Berg undersøke liket.

– Jaha, mumlet han og kjente på leddene. – Ingen dødsstivhet lenger.

Det var noe hverdagslig ved de rutinerte bevegelsene og måten han snakket på, som om han var på et vanlig sykebesøk. Men den gjennomtrengende stanken av urin, avføring

og et råtnende lik kunne ingenting fjerne. Den var som en gass som trengte seg inn i porene i huden, la seg på slimhinne i nesene, munnen og øynene, gjorde det tungt å puste, mattet ned synet.

– Hvor lenge har hun vært død? spurte Eggesbø legen, samtidig som han så på Kajsa med et forsøksvis morskt uttrykk og gjorde et lite kast med hodet i retning døra.

Kajsa nikket, men fulgte fremdeles ikke oppfordringen.

– Vanskelig å si nøyaktig, svarte Berg.

– Hva *tror* du?

– En uke kanskje. Jo lenger et lik ligger, desto vanskeligere er det å anslå hvor lenge vedkommende har vært død. Og i denne varmen ... Han løftet armene hennes, bøyde seg ned og tittet på undersiden. – Men én ting kan jeg si: Hun døde nok her, ja.

– Dødsflekker? spurte Kajsa.

Hun visste at blå flekker av blodansamlinger rundt de delene av kroppen som berørte underflaten, kunne avsløre om liket hadde blitt flyttet på.

– Ja, de stemmer nøyaktig med hvordan hun sitter, sa Berg.

– Enten døde hun i stolen, eller så ble hun plassert sånn kort tid etter døden inntraff. Mest sannsynlig det siste.

Han pekte på blodet oppetter veggen tre meter unna.

Eggesbø vinket politibetjenten bort til seg. Betjenten så ut som han ikke hadde lyst, men gikk likevel opp på siden av stolen. Eggesbø sa noe til ham med lav stemme.

Legen tok tak i hodet til liket med begge hender, snudde på det så han kunne se den siden som vendte inn mot stolryggen. Det var dekket av store mengder størknet blod, det hadde rent nedover nakken og ryggen hennes og klistret håret til hodet.

Berg rettet ryggen og skulle til å si noe mer, men bøyde seg i stedet ned, løftet på den lange kjolen og brettet den over knærne hennes. En sverm av fluer virret frenetisk rundt der nede.

Politibetjenten gjorde en gulpende bevegelse.

- Du får gå ut og ta deg litt frisk luft, sa Eggesbø.
- Har hun hund? spurte Berg.
- Jeg vet ikke, svarte Eggesbø.
- Ser sånn ut, sa Berg uten å se opp.

Kajsa tok et steg fram, tittet ned og snudde seg fort bort.

Politibetjenten sto på trappa og pustet inn frisk luft da hun kom ut for å se til Jonas. Bente gynget barnevogna forsiktig og holdt en finger for munnen. Jonas kjempet mot søvnen, men fikk det ikke helt til, det ble bare noen tilløp til små protestgrynt.

- Har Sissel hund? hvisket Kajsa.

Bente pekte. Borte i et hjørne i hagen sto en grå elghund.

– Caro pilte ut da jeg låste opp døra, sa hun. – Den kom nettopp tilbake, jeg har festet den til løpestrengen.

Hunden logret forventningsfull da den hørte navnet sitt.

Kajsa gikk inn i huset igjen og stilte seg i døråpningen til dagligstua.

– Hunden er ute i hagen, sa hun. – Men den var inne da Bente låste opp. Hun pekte mot veggen ved døra inn til beste-stua. – Den har gjort fra seg der.

- Nettopp, nikket Eggesbø.
- Stengt inne med Sissel i flere dager, konstaterte legen.
- Kjente du henne? spurte Eggesbø.

Berg nikket.

– Hun var en av pasientene mine. Jeg hadde litt vondt av henne. Hun hadde ingen søsken, og da falt jo ansvaret på henne. Du vet: enebarn, enslig, kvinne, gamle foreldre. Han sa det som om det var opplagt at Sissel ikke hadde hatt noe valg. – Men det var kanskje like greit at hun ikke bodde alene. Det var like mye foreldrene som tok seg av henne som hun som tok seg av dem, etter hva jeg har hørt. Da faren døde, prøvde jeg å overtale henne til å flytte til en omsorgsbolig, men hun ville ikke.

Han fortsatte å snakke mens han undersøkte den dodes hals og nakke.

– Hun var hos meg for noen måneder siden, sa han. – Hun hadde magesår. I tillegg virket hun deprimert. Det var jo vanskelig å kommunisere med henne, men hun klaget over at hun ikke fikk sove, at hun hadde for mye å tenke på.

– Kanskje ikke så rart etter det som skjedde med faren, skjød Kajsja inn.

– Hun ville ikke si hva det var, men det var sikkert det, ja. Det rare er at hun faktisk virket bedre like etter at han døde, men så gikk hun altså inn i en depresjon i sommer. Jeg ga henne antidepressiva for at hun skulle komme seg ovenpå, og oppfordret henne til komme seg ut, treffe folk.

– Gjorde hun det, da?

– Jeg vet ikke. For en uke siden hadde hun en ny time, men dukket ikke opp. Det skjedde flere ganger at hun bestilte time uten å komme. Og jeg har ikke ...

Lensmannen avbrøt ham og snudde seg mot Kajsja.

– Vi kan snakkes senere, sa han.

– Du får litt av en jobb, sa hun. – Dette *må* jo henge sammen med drapet på faren. To drap i samme hus, det er ...

– Kajsja ..., sa Eggesbø.

Hun holdt hendene avvergende opp foran seg. – Ok, ok.

– Hvordan går det forresten med Karsten? spurte han.

– Bra, sa hun over skulderen på vei ut. – Bare bra.

Jeg vil ikke tenke på Karsten, tenkte hun. Det kommer til å ordne seg.